



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **Ing. F. S.**, nar. ..., bytem ...

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,**
sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2018, č.j. PK-DSH/14841/17,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 6. 10. 2017, čj. MMP/247559/17, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu“), pro porušení § 4 písm. c) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 1 500,- Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobce v žalobě namítal, že jeho jednání bylo nesprávně klasifikováno, neboť žalobce v odvolání poukazoval na různé výklady pojmu "zastavení vozidla" a vzhledem k různosti

výkladů měl podle žalobce správní orgán postupovat podle zásady *in dubio pro reo*. Žalobce nabídl ve správním řízení jako možné klasifikace jeho jednání zastavení vozidla, krajní nouzi nebo složení nákladu (toto spíše v nadsázce). Žalobce tvrdil, že bez svého zavinění byl donucen urychleně umístit vozidlo na parkovací stání bez uhrazení parkovacího poplatku a očekával, že správní orgán motivy jeho jednání pochopí a shledá jej nezávadným. Správní orgán podle žalobce zaměňoval nesprávně termín zastavení vozidla za parkování. Podle ust. § 2 písm. p) zákona č. 361/2000 Sb. zastavit vozidlo znamená přerušit jízdu z důvodu nezávislého na vůli řidiče. Žalobce v žalobě dále namítal, že správní orgán neprovedl navržený důkaz výsledkem strážníka Š. Podle žalobce bylo nezbytné tento důkaz provést za účelem zjištění skutečností, které vedly strážníka k závěru o zaparkování vozidla, a dále proto, že bylo třeba strážníka konfrontovat s audio záznamem, ze kterého vyplývalo, že strážník lže v úředním záznamu. Žalobce poukazoval na chyby strážníka Š. v úředním záznamu (záměna zóny B za zónu C, chyba v čase 9:06 namísto 9:04 a zejména na lživou informaci v úředním záznamu, že byl žalobce požádán o vysvětlení podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 553/1991 Sb. a poučen podle § 11 odst. 4, 5 a 6 téhož zák. o možnosti odepřít vysvětlení. Žalovaný podle žalobce zřejmě tuto námitku nepochopil, když uvedl, že není z odvolání zřejmé, o čem měl strážník žalobce poučit a neučinil tak, tudíž se podle žalobce žalovaný nevypořádal s námitkou účelovosti jednání strážníka Městské policie Plzeň i správního orgánu prvního stupně. Žalobce v žalobě také namítal, že správní orgán nevedl spisový obsah, což umožňovalo manipulaci se spisem. Při pořizování kopie spisu dne 30. 6. 2017 si žalobce pořídil fotodokumentaci spisu vč. dokumentů na žlutém papíru. Tyto obsahovaly úřednicí vygenerovanou příčinnou souvislost spatřovanou v jednání žalobce, takže je podle žalobce vadná argumentace, že správní orgán z těchto poznámek při rozhodování nevycházel. Při pořizování kopie spisu dne 5. 3. 2018 zjistil žalobce, že na oznámení o zahájení řízení o přestupku bylo dopsáno č. str. 16, tudíž je zřejmé, že nebyly ani řádně číslovány dokumenty. Podle žalobce bylo také nadbytečným druhé ústní jednání, neboť jeho účelem nebylo seznámení žalobce s opravou chyby v psaní, ale další výslech žalobce. Tím, že bylo nařízeno, v žalobci podpořilo pocit účelovosti celého procesu. Žalobce poukázal na ust. § 59 odst. 5 správního řádu, podle něhož v předvolání musí být uvedeno, kdo, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit. Žalobce v žalobě dále tvrdil, že správní orgán prvního stupně neprokázal naplnění materiální stránky přestupku a žalovaný se s touto odvolací námitkou nevypořádal. Žalobce namítal rovněž, že správní orgán vyhodnotil jeho jednání pouze na základě úředního záznamu, tedy bez důkazů. Žalobce poukázal v žalobě na chyby v rozhodnutí žalovaného jak formální (v hlavičce rozhodnutí jsou uvedeny 3 listy, ale je jich 4) tak gramatické a překlepy. Podle žalobce není pravdivé tvrzení žalovaného v napadeném rozhodnutí, že by dne 15. 3. 2017 doručil správnímu orgánu podání se sdělením, že řídil on. Rovněž není podle žalobce pravdivé, že by ho písemností ze dne 9.3.2017 vyzval správní orgán k uhrazení určené částky. Podle žalobce je nejpravděpodobnější příčinou podjatost žalovaného, který nekriticky přijímá závěry správního orgánu prvního stupně a odmítá argumentaci žalobce. Podjatost žalovaného zřejmě vyústila podle žalobce v nezáměr o věc a žalovaný by podle žalobce měl vysvětlit špatnou úroveň rozhodnutí. Existuje-li detailní evidence práce žalovaného, bylo by podle žalobce relevantní zjistit, kolik času autor vykázal na studium spisu a vytvoření rozhodnutí. Na základě toho žalobce navrhl v žalobě důkaz výsledkem pracovníků žalovaného, kteří se podíleli na napadeném rozhodnutí a důkaz výpisem z evidence práce autorů rozhodnutí relevantním k projednávané věci.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že vzhledem k tomu, že neexistovaly důvodné pochybnosti o skutkovém stavu, nebylo důvodu užít zásadu in dubio pro reo. Žalovaný tvrzení žalobce považuje za účelové ve snaze vyhnout se odpovědnosti za přestupek. Žalobcem navrhované alternativy jsou podle žalovaného absurdní. Žalovanému není ani zřejmé, proč žalobce nepředložil audiozáznam, kterým disponuje, pokud má podporovat žalobcovu tvrzení. Žalobce neuvádí, co mělo být obsahem žlutých poznámek, ani v čem spatřuje nezákonnost jejich vyjmutí. Je plně na uvážení správního orgánu, kolik ústních jednání je třeba nařídit, aby mohlo být podezření z přestupku řádně prošetřeno. Hodnocením materiálního znaku přestupku se žalovaný zabýval v napadeném rozhodnutí a poukázal na rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009 čj. 5 As 104/2008-45 (dostupný na www.nssoud.cz) s tím, že žalobce neprokázal existenci okolností, které by snižovaly nebezpečnost jeho jednání pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků. Chyby v napadeném rozhodnutí nemohou podle žalovaného mít vliv na zákonnost či správnost rozhodnutí. Oprávněná úřední osoba nemá k žalobci žádný vztah, ani jej nezná. Také podle žalovaného není pravdou, že by automaticky přejímal závěry správního orgánu prvního stupně.
4. V replice žalobce uvedl, že žalobce dostal na místě na výběr od strážníka blokovou pokutu nebo věc řešit ve správním řízení, ale strážník nezjišťoval stav věci. Přepis audio záznamu podle žalobce byl součástí odvolání spolu s konkretizací strážnických pochybení. Audiozáznam podle žalobce existuje a žalobce nepovažoval za podstatné jej předat soudu, neboť podle něho textový přepis nebyl žádnou stranou rozporován. Podle žalobce materiální znak byl sice hodnocen žalovaným, ale nebyl prokázán. Správní orgán měl podle žalobce přihlídnout k takřka nulové nebezpečnosti umístění vozidla na parkovací stání na 9 min., k místu umístění vozidla, k nulovým následkům, k bezúhonnosti žalobce, k nulové míře zavinění i k pohnutce. Podjatost může být podle žalobce zapříčiněna přímým zájmem na výsledku řízení, jímž je příjem obce, event. i osobní benefity zaměstnance.
5. Spisová dokumentace správního orgánu prvního stupně obsahuje na deskách spisový přehled a jednotlivé listiny nejsou pevně spojené, ale jsou číslované. Součástí správního spisu je oznámení přestupku ze dne 23. 2. 2017, podle něhož žalobce od 8.55 hod do 9.06 hod parkoval s vozidlem Škoda Octavia RZ ... na pozemní komunikaci v úseku označeném dopravní značkou IP13c s dodatkovou tabulkou Placené Po-Pá 7 – 19 hod, zóna B, aniž by měl ve vozidle umístěn parkovací lístek. Žalobce se do oznámení nevyjádřil, ani je nepodepsal. Podle úředního záznamu Městské Policie Plzeň, sepsaného str. Š. žalobce vozidlo zaparkoval v Plzni, na nám. TGM po pravé straně ve směru od ulice Petáková směrem ke Klatovské třídě. Jelikož se u vozidla nikdo nezdržoval, bylo nasazeno TZOV dle § 17 odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb. V 9.06 hod se řidič dostavil k vozu a byl ztotožněn podle dokladů. Žalobce odmítl věc řešit na místě. K tomu byla pořízena fotodokumentace vozidla umístěného mezi řadou parkujících vozidel před budovou Masarykova gymnázia s čitelnou RZ v čase 9.01 a fotografie uvedené dopravní značky. Z detailu na přední sklo vozidla je zřejmé, že je zde umístěn parkovací lístek se zcela zakrytými údaji. Na přiloženém plánu okolních ulic je vyznačeno místo parkování vozidla.
6. Správní orgán prvního stupně dne 9. 3. 2017 vydal výzvu na uhrazení určené částky čj. MMP/063882/17 podle § 125h odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., která byla doručena dne 15. 3. 2017 do datové schránky provozovatele vozidla CAR-BM GROUP, s.r.o., se sídlem Pekařská 12, Praha. Ze sdělení této společnosti ze dne 15. 3. 2017 vyplývá, že v době

přestupku vozidlo řídil žalobce. Ten byl správním orgánem předvolán k podání vysvětlení na 18. 4. 2017, kdy uvedl, že na místě nezaparkoval, ale zastavil vozidlo podle § 2 písm. p) zák. č. 361/2000 Sb. z důvodu naléhavé potřeby toalety a pro vozidlo se dostavil v 9.04.

7. Správní orgán zahájil řízení o přestupku. Žalobce dne 2. 5. 2017 nahlédl do spisu a pořídil si jeho kopii. Při jednání dne 11. 5. 2017 žalobce uvedl, že se spisovou dokumentací souhlasí, a domníval se, že na straně správního orgánu je důkazní břemeno ohledně jeho předchozího tvrzení. Žalobce navrhl výslech strážníka za účelem objasnění, na základě čeho došel strážník k závěru, že žalobce na místě zaparkoval.
8. Ve vyrozumění ze dne 23. 5. 2017 správní orgán žalobce informoval, že navržený důkaz neprovede, neboť by nepřinesl žádné irrelevantní informace. Závěr strážníka je subjektivní, který nemůže mít vliv na výsledek řízení. Současně byl žalobce poučen podle § 36 odst. 3 správního řádu.
9. Při jednání dne 16. 8. 2017 byl žalobce dotázán, zda se chce vyjádřit ke svému jednání ze dne 23. 2. 2017, což odmítl. Uvedl, že byl ve vozidle sám a byl řidičem. Potřeba toalety u něho vypukla bezprostředně před zastavením, a tak šel do restaurace Májovka, kde je holičství. Zná to tam, protože tam chodí k holiči. Žádné trvalejší zdravotní obtíže neměl. Žalobce vyzval správní orgán k uvedení spisu do souladu s § 17 správního řádu, tj. opatření obsahu, aby nemohly být některé dokumenty vyjímány. Žádal zaevidovat i žluté poznámky, které byly naposledy nalepeny na vnitřních deskách.
10. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí poukázal na rozsudek NSS čj. 5 As 160/2012-44, podle něhož je podle § 52 správního řádu účastník povinen označit důkazy na podporu svých tvrzení; to neznamená, že na něm leží důkazní břemeno, je však povinen prokázat, co sám tvrdí, pokud má správní orgán z jeho tvrzení vycházet. Z tohoto je podle správního orgánu prvního stupně zřejmé, že žalobce měl prokázat své tvrzení např. lékařskou zprávou či svědeckými výpověďmi, což neučinil. I v případě, že by žalobce prokázal své tvrzení o akutní potřebě toalety, nejednalo by se o zastavení vozidla dle § 2 písm. p) zák. č. 361/2000 Sb., což je situace, kdy vozidlo zastaví z provozních důvodů (např. před křižovatkou na semaforu či při dávání přednosti chodcům) a řidič musí také zastavit v místě, kde by jinak platil zákaz zastavení. Vozidlo zůstává zařazeno v jízdním pruhu a nikdo z něj nevystupuje. Žalobce vyloučil, že by vozidlo na místě zastavilo kvůli technické chybě, tedy nezávisle na jeho vůli. Rozdíl 2 min v časech uváděných strážníkem a žalobcem je podle správního orgánu zanedbatelný. Z Parkovacího řádu vyplývá, že bezplatné je stání max. do 3 min. Správní orgán neprovedl důkaz výsledkem strážníka Š., neboť by to nepřineslo žádné relevantní informace k věci. Strážník zapsal do úředního záznamu, že vozidlo parkovalo, zřejmě proto, že stálo a u vozidla se nikdo nenacházel. Subjektivní důvody žalobce k zastavení strážníkovi nemohly být známy, tudíž by k žalobcem uváděným důvodům byla výpověď svědka nadbytečná. Procesní námitky správní orgán akceptoval a spis opatřil o obsah. Poznámky na žlutém papíru byly poznámky správního orgánu a nebyly součástí spisu. V oznámení o přestupku a v úředním záznamu strážníka je zřejmá chyba v psaní o parkování v zóně B, která nemá vliv na posouzení věci, když dle fotodokumentace šlo jednoznačně o zónu C. Z vyjádření žalobce vyplynulo, že na místě parkoval v předmětné době on. Fotodokumentace prokazuje, že za čelním sklem vozidla nebyl viditelně umístěn platný parkovací lístek. Oznámení o přestupku a fotodokumentace s plánkem prokazují, že vozidlo stálo v úseku označeném značkou IP13c s dodatkovou tabulkou Placené nejméně v době od 8.55 hod do 9.04 hod. Žalobcem uváděný důvod parkování nebyl žalobce schopen prokázat, důkazy k tomu

nenavrhl. I kdyby tvrzenou okolnost prokázal, nevyvíňovalo by ho to z odpovědnosti za přestupek, avšak zavdalo by to podnět k úvaze, zda nejde o stav krajní nouze. Přestupek zhodnotil správní orgán jako méně závažný, neboť žalobce parkoval v místě k tomu určeném a kratší dobu. V neprospěch žalobce bylo zhodnoceno, že šlo o přestupek spáchaný v ranních hodinách pracovního dne v centru města, kde lze očekávat zvýšenou frekvenci účastníků silničního provozu, a tedy i zvýšenou potřebu parkovacích míst. Ve prospěch žalobce bylo zhodnoceno, že nezpůsobil nevratné následky. V kartě řidiče má žalobce za poslední tři roky jeden nesouvisející záznam, proto tato okolnost nebyla hodnocena v neprospěch žalobce. Na základě těchto úvah byla žalobce uložena sankce na samé spodní hranici zákonné sazby.

11. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž popsal komunikaci se strážníkem v době od 9.04 do 9.13 hod s tím, že součástí nebylo poučení podle § 11 odst. 4, 5 a 6 zák. č. 361/2000 Sb.
12. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že správní orgán prvního stupně věc správně klasifikoval, když protiprávní jednání žalobce vyplývá ze spisové dokumentace Městské policie Plzeň. Vozidlo na místě stálo nejméně 9 min. Poté, co žalobce se dostavil k vozidlu a odmítl přestupek řešit, postupoval strážník v souladu se zákonem a sepsal oznámení přestupku. Výpověď strážníka by podle žalovaného nepřinesla žádné nové relevantní informace. Chyba v označení zóny není takového rázu, aby se jen na jejím základě dalo konstatovat, jak uvádí žalobce, že strážník dělá svou práci s chybami a v rozporu se zákonem, a tedy že by bylo možno pochybovat o jeho věrohodnosti a o správnosti jím pořízené dokumentace. Žalovanému nebylo zřejmé, co má dokazovat žalobcem provedený přepis rozhovoru, ani proč ho žalobce nenavrhl k důkazu. Podle žalovaného z přepisu nevyplývá žádná okolnost, která by prokazovala nezákonný postup strážníka, naopak se jeho postup jeví standardní a v souladu se zákonem. Ze spisu ani z rozhovoru nevyplývá, že by žalobce namítal krajní nouzi. Pojem zastavit vozidlo dle § 2 písm. p) zák. č. 361/2000 Sb. znamená přerušit jízdu z důvodu nezávislého na vůli řidiče. Tato definice nedopadá dle žalovaného na projednávanou věc, nadto ze spisu je zřejmé, že žalobce nezůstal v jízdním pruhu, ale zajel na parkovací místo mezi dvě vozidla, což neodpovídá definici zastavení vozidla. Správní orgán prvního stupně podle žalovaného v rámci hodnocení přitěžující okolnosti místa a času spáchání přestupku zároveň zhodnotil společenskou škodlivost jednání žalobce, a lze proto dovodit, že materiální znak byl naplněn, neboť žalobce porušil zájem společnosti na využívání parkovacích míst v souladu s provozním řádem, resp. v souladu se zákonem. Ani žalovaný neuvěřil žalobci tvrzení o náhlé potřebě toalety. Za situace, kdy žalobce tvrdí určité skutečnosti, které jsou podle obecných zkušenostních pravidel nepravděpodobné, nenabízí k nim žádný rozumný důkaz a ani správní orgán není s to takový důkaz opatřit, lze dospět k závěru o nevěrohodnosti takových tvrzení (viz rozsudek NSS sp. zn. 5 As 126/2011 ze dne 14.1.2014). V řízení došlo k chybě v psaní ohledně místa spáchání přestupku, proto podle žalovaného správní orgán prvního stupně nepochybil, když nařídil druhé jednání, aby žalobce s tímto seznámil, přičemž žalobce se mohl k chybě vyjádřit. Tudíž se nejednalo o nadbytečné jednání. Správní orgán může nařídít tolik jednání, kolik je třeba k řádnému prověření a prošetření podezření z přestupku. V závěru jednání dne 16. 8. 2017 byl žalobce vyrozuměn o dalším postupu a dostal možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí.

13. O věci samé bylo rozhodnuto podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalovaný souhlasil a žalobce se k tomu ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
14. Žalobu soud **neshledal** důvodnou.
15. Žalobce především namítal, že jeho jednání bylo nesprávně klasifikováno, neboť žalobce v odvolání poukazoval na různé výklady pojmu "zastavení vozidla" a vzhledem k různosti výkladů měl podle žalobce správní orgán postupovat podle zásady in dubio pro reo. S tímto tvrzením žalobce soud nesouhlasí, neboť v daném případě oba správní orgány ve svých rozhodnutích podrobně a správně vyložily pojem zastavení vozidla podle § 2 písm. p) zák. č. 361/2000 Sb. a soud se ztotožňuje s jejich závěry, že o takovou situaci se v dané věci nejednalo. Žalobce nezastavil vozidlo z provozních důvodů nezávislých na jeho vůli ve svém jízdním pruhu, aniž by vozidlo opustil, což je předpokladem pro naplnění pojmu zastavení vozidla. Žalobce naopak zajel na místo určené k parkování, mezi parkující vozidla, vozidlo opustil, a aniž by v místě respektoval povinnost zaplatit za parkování, nejméně 9 min se vůbec u vozidla nezdržoval. Není pochyb o tom, že se jednalo o parkování.
16. Žalobce také netvrdil, že by se jednalo o jednání v krajní nouzi a ani ze spisu nic takového nevyplývá. Žalobce teprve správnímu orgánu uváděl jako důvod zastavení akutní potřebu toalety, avšak pokud by toto bylo pravdou, bylo by jediné logické, aby tímto tvrzením zásadním důvodem - zdravotním problémem žalobce argumentoval již na místě samém při rozhovoru se strážníkem. Z žalobcova přepisu rozhovoru se strážníkem obsaženého v odvolání žádné zdravotní potíže žalobce nevyplývají, tudíž se jeho dodatečné tvrzení v tomto směru jeví nevěrohodným a účelovým ve snaze dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek.
17. Žalobce v žalobě dále namítal, že správní orgán neprovedl navržený důkaz výsledkem strážníka Š. Podle § 52 správního řádu účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgány podle názoru soudu v daném případě neprovedením výsledku strážníka Š. nepochybily, neboť, jak vyplývá z výše shrnutého odůvodnění obou správních orgánů, dostatečně podrobně a logicky zdůvodnily nadbytečnost tohoto důkazu. Žalobce v žalobě uváděl, že výslech strážníka měl být proveden za účelem zjištění skutečností, které vedly strážníka k závěru o zaparkování vozidla. Jelikož z přepisu rozhovoru žalobce se strážníkem, který žalobce uváděl v odvolání, nevyplývá žádná skutečnost, že by žalobce rozporoval umístění vozidla na parkovacím stání a současně se v rozhovoru neuvádělo nic o jeho důvodech, proč tam vozidlo stojí, nemohly být tyto skutečnosti objasněny výpovědí strážníka.
18. Z přepisu rozhovoru také nevyplývá podle názoru soudu porušení § 11 zákona č. 553/1991 Sb., neboť je zřejmé, že strážník jednal standardním způsobem, když žalobce seznámil s podstatou svého podezření z přestupku a vyzval ho k vysvětlení. Ani případné porušení předmětného ust. by nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí o přestupku, neboť v řízení před správním orgánem se vycházelo z důkazů (oznámení přestupku, fotodokumentace) i z jiných písemných podkladů, které byly provedeny při jednání za přítomnosti žalobce.
19. Současně z tohoto vyplývá, že je lichá námitka žalobce, že správní orgány vycházely pouze z úředního záznamu a nikoli z důkazů, neboť oznámení přestupku i pořízené fotografie lze považovat za důkazy.

20. Nebylo shledáno z žalobcem předloženého přepisu, že by strážník lhal, jak se uvádí v žalobě, pouze správní orgány poukázaly na chybu v označení zóny v oznámení přestupku a v úředním záznamu, která však nemohla ovlivnit závěr o spáchání přestupku žalobcem či znevěrohodnit tyto písemné podklady.
21. Pochybení správního orgánu spočívající v absenci obsahu správního spisu bylo ve správním řízení odstraněno. Žalobce v odvolání potvrdil, že ze spisu následně vyjmuté tzv. malé žluté papíry obsahovaly pouze úvahy správního orgánu prvního stupně na danou věc, tj. jednalo se poznámky pracovníce, které nemohly mít vliv na výsledek rozhodnutí. Žalobou napadené rozhodnutí obsahuje několik gramatických chyb a překlepů. Ve všech těchto případech se dle názoru soudu nejedná o tak závažné vady řízení, které by mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Rovněž pouze ze skutečnosti, že si pracovník správního orgánu již v průběhu řízení pořizuje poznámky, nelze dovodit jeho podjatost. Ani ze samotných chyb v psaní v rozhodnutí nelze dovozovat podjatost žalovaného. Nebyly zjištěny žádné indicie, které by mohly podpořit tvrzení žalobce o zájmu oprávněné úřední osoby žalovaného na věci (např. finanční), jak uvádí žalobce v žalobě. Žalobce kromě chyb v rozhodnutí takové indicie rovněž neuvedl, proto soud pro nadbytečnost neprovedl žalobcem navržené důkazy výslechem pracovníků žalovaného ani evidencí, kolik času pracovníci žalovaného vykávali na práci na daném případě.
22. Soud se ztotožňuje se žalobcem v tom, že zásadním obsahem druhého ústního jednání byly dotazy správního orgánu na žalobce ohledně jeho vyjádření k případu, tedy zjišťování jeho stanoviska. To ovšem neznamená, že by se nemohlo takové druhé jednání vůbec konat, neboť správní orgán je především povinen provést jednání tak, aby o věci zjistil skutkový stav bez důvodných pochybností. Z protokolu o druhém jednání vyplývá, že správní orgán postupoval v souladu s touto zásadou.
23. Není pravdivé tvrzení žalobce, že správní orgán prvního stupně neprokázal naplnění materiální stránky přestupku a žalovaný se s touto odvolací námitkou nevypořádal. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného ve výše shrnutém odůvodnění jeho rozhodnutí, že správní orgán prvního stupně zohlednil naplnění materiální stránky přestupku v rámci přihlédnutí k přitěžující okolnosti místa a času spáchání a žalovaný se s tímto v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal.
24. Z výše shrnutého obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce nebyl vyzván správním orgánem k uhrazení určené částky, neboť k tomuto byl vyzván provozovatel vozidla, který označil žalobce za řidiče v inkriminované době. Žalobce pak tuto skutečnost správnímu orgánu v podstatě potvrdil.
25. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační

stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 25. června 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně